

Who hurt you?

My own expectations

1

'Het boeken van een buitenlandse kookreis kan riskant zijn.' Anna moest lachen, maar haar nieuwsgierigheid was wel gewekt en ze scrolde verder naar beneden.

Ze was al de hele middag aan het speuren op het internet, op zoek naar kookcursussen in het buitenland. Gisteravond hadden ze weer met z'n allen bij elkaar gezeten tijdens hun vaste kookavond en van de gelegenheid gebruikgemaakt om hun volgende vriendentrip te bespreken. Na wat gediscussieer over en weer waren ze het uiteindelijk eens geworden. De volgende reis zou een kookreis worden. Onder het genot van een feestelijk glaasje prosecco was het beklonken aan de grote eettafel in de woonkeuken.

Anna woonde al enige tijd samen met Gijs in een unieke loft in het centrum van Haarlem. Een geweldig monumentaal pand met bijzonder veel ruimte. Dat was ook de reden waarom de gezamenlijke kookavondjes altijd bij hen thuis werden gehouden. De laatste jaren kookten ze elke twee maanden met zijn achten een viergangendiner waarbij ieder stel een gang bereidde.

Ze dacht terug aan de vorige avond. Zoals altijd was het koken weer een succes geweest. Iedereen had zich goed aan de opdracht gehouden: de Italiaanse keuken. De antipasti, primi piatti, secondi piatti en de dolci hadden heerlijk gesmaakt en foodies als ze waren, hadden ze er allemaal echt weer veel moeite en tijd in gestoken.

Toch had Anna een rare nasmaak aan de avond overgehouden. Ze stopte met scrollen en stond op van de tafel. Met haar kop thee nestelde ze zich op de kussens in de vensterbank en ze staarde naar buiten.

Ze was nooit echt een fan geweest van Matthias, maar hij hoorde nou eenmaal tot de vriendenclub van Gijs. Een kameraadschap tussen vier mannen, ontstaan tijdens hun studententijd omdat ze allen bij dezelfde voetbalclub speelden. En zo waren de vriendschappen tussen de vrouwen ook ontstaan. Anna stond samen met Fien en Olivia elke zaterdagmiddag langs de lijn. Weer of geen weer, kater of geen kater en dat had een band geschapen tussen de dames. Inmiddels was iedereen al jaren afgestudeerd, gesetteld en volop aan het werk, maar het contact was altijd gebleven. Alleen Matthias had het door de jaren heen nooit erg lang volgehouden met dezelfde vrouw, en ondanks dat ze het niet lieten merken, hadden ze zijn relaties nooit echt serieus genomen. Tot een maand of vijf geleden.

‘Hallo, dames, ik ben Carmen. Ik ben hier voor Matthias en jullie?’ Zelfverzekerd en vriendelijk had Carmen zichzelf op een gure en wonderige zaterdagmiddag in november langs de lijn geïntroduceerd. Anna en haar vriendinnen waren aangenaam verrast geweest. Carmen bleek niet alleen een aantrekkelijke, maar ook erg vriendelijke en gezellige dame te zijn die goed wist om te gaan met de zelfverzekerde en arrogante trekjes van Matthias.

‘Realiseer je goed, Matthias: wat jij kunt, kan ik drie keer zo erg.’ Carmen kon dit met een prachtige glimlach op haar gezicht zeggen, terwijl de ondertoon in haar stem niets te raden overliet. Carmen werd dan ook al snel opgenomen in de vaste vriendenclub.